

A SORSDÉMON

A Démon először az etetőszékben bukkan fel, amikor Jancsi/Juliska büszke mosollyal a földre borítja az ételt, és várja a hatást. Ha a szülők fel sem veszik a dolgot, a Démon újabb csínyeket eszel ki, vagy megelégszik ártalmatlan bolondozásokkal. Ha nagy kalamajka lesz a dologból, a Démon alattomosan a háttérbe húzódik, hogy aztán a legváratlanabb pillanatban ismét előugorjon, és most már nemcsak Jancsi/Juliska ételét, hanem életét is felborítsa.

Az eddig említett jelenségek mind abban játszottak közre, hogy a sorskönyv egyáltalán lehetőségessé váljék, és nagyrészt kívül estek a személy tudatos szféráján. Ám most elérkeztünk a kulcsfigurához, aki nemcsak lehetővé teszi a sorskönyvet, hanem működésbe is hozza. Ez pedig nem más, mint a Sorsdémon, aki gondoskodik arról, hogy Jancsint/Juliskánk szédületes sebességgel leszánkázzon a hegyről abban a pillanatban, amikor éppen elérné a csúcst. Méghozzá úgy, hogy fogalma se legyen, mi történik vele! Lentről visszanézve Jancsinak/Juliskának eszébe jut, hogy a Démon hangjára ült bele a szánkóba. Azonnal engedelmeskedett, holott belső suttogó-kórusa könyörögve kérte, hogy ne tegye. A Démon a természetfelettiből bukkan elő, az Aranykor szülötte, gyengébb az Isteneknél, ám hatalmasabb az Embernél. Talán egy bukott angyal. Ezt mondják nekünk a történetírók, és valószínűleg igazat beszélnek. Hérakleitosz úgy tartja, a Démon maga az emberi jellem. Akik jól ismerik őt - a Vesztések -, úgy mesélik, hogy a Démon nem hangosan parancsolgat, hanem csábítóan suttog, mint a szépséges tündér vagy a kurtizán: „Gyere, tedd meg. Ne félj. Vesztés el egyszerre mindent. Cserébe megkaphatsz engem... Veled leszek, mint régen, az Aranykorban, emlékszel?”

A Démon az az ismétlési kényszer, amely a kárhozatba vezeti az embert. A halál erejének, Ananké istennő hatalmának is érezhető. Ám azt hiszem a Lény valamely rejtelmes biológiai szférában lakozik, s végső soron nem más, mint a csábítás szirénhangja.

A Démon ellen már a régiek is varázsigékkal és ráolvasásokkal védekeztek, s nem kell mást tennünk ma sem. Minden vesztesnek magával kell hordania a saját varázsigét az erszényében vagy a levéltárcájában, s tudnia kell, hogy amint feltűnik a láthatáron a látszólagos Siker, az a legnagyobb veszély pillanata. Ekkor gyorsan elő kell rántani az írást, és hangosan, újra és újra ismételtetni kell.

S ha megszólal a Démon suttogó hangja -

„Nyújtsd ki a kezéd, és tedd fel az összes zsetont egyetlen számra, igyál meg egyetlen pohárával, vedd elő a kést, és döfd bele a társadba, vagy kapd el a nyakánál, és döngöld bele a földbe” -

vagy

„Gyere, tedd meg. Ne félj. Veszíts el egyszerre mindent. Cserébe megkaphatsz engem... Veled leszek, és úgy lesz minden mint régen, az Arany-Gyermekkorban, emlékszel?, megéri, suhanj...”

vagy

"Ugyan ne tétovázz, rabold le az édes pillanatot, mit (embert-kalandot) elhagysz, ne bánd, égesd fel hordalékot, hátországot, oly könnyű lesz amott, siess., vár a szivárvány..."

vagy

"Ugyan mit vacakolsz, használj ki mindent (gépet-embert) a képességeid szerint a végsőig, majd kapsz újat, károkat ugyanis más takarítja, különben sem érdekel valós működésük, kész időpazarlás pelenkázni őket, haladj, no de haladj tovább, irány a következő ember, élmény és kaland.."

akkor vagy bármilyen más végzetes, vesztes pillanatban engedjük le a karunkat, és tisztán, világosan és jól hallhatóan mondjuk azt:

„De mama, én inkább a magam módján csinálom, és győzni fogok!"

A Démonok ellen manapság a Szülők is még mindig varázsigékkal és ráolvasásokkal is védekeznek.

Minden szorongó Szülő magával hordja a varázsigéjét, a woodoo-mantrát a lelkében (vagy a pénztárcájában), pedig tudnia kellene, hogy amint hallani véli a Démon suttogó hangját:

- " Nyújtsd ki a kezed Felé, és adj tanácsot, hiszen a Te lidércnyomásod az Ő karmája is, ami Neked jó szoftwernek tűnt az Neki is hasznos lesz, hiszen oly nagyon szereted Őt, soha Neki rosszat nem tennél, hallgass tehát rám, ezeréves vagyok, mindent tudok..."

akkor ebben a végzetes pillanatban engedje le a szerető karját és tisztán, világosan és jól hallhatóan mondja ki azt:

"Bocsáss meg Kicsikém, hogy kettős sorskönyvet adtunk Neked (a Miénkből a Tiedet) hisz oly kényelmes és természetes volt ez, ezért Kicsikém csináld inkább a Magad módján és győzni fogsz."

A szabadság útja azonban rögös és veszélyes, amint ezt már a régi görögök is megmondták. A Boszorkány-Szülőtől megszabadult Jancsi/Juliska hirtelen nagyon

egyedül marad, védtelenné válik, és esetleg depresszióba zuhan. A jelenséget a tündérmesék is jól ismerik. Az átok nemcsak csapásokat és megpróbáltatásokat hoz, hanem védelmet is nyújt. Az átkot hozó boszorkánynak gondja van arra, hogy áldozata az átok időtartamára életben maradjon, így védte Csipkerózsikát is a bozót száz éven keresztül. Amikor azonban felébredt, és lekoptatta magáról a boszorkányt, egy sor lehetetlen problémával találta szemben magát. A legkényelmesebb, ha az embernek kettős sorskönyve van - mondjuk, egy „Amíg” sorskönyv az egyik szülőtől és egy „Azután” sorskönyv a másiktól. Ennek egyik egyszerű példája a következő: „Nem lehetsz szabad mindaddig, amíg fel nem neveltél három gyermeket!” (anyai részről); és „Miután megszabadultál, kreatív leszel!” (apai részről). Jancsit/Juliskát tehát élete első részében az anya irányítja és védelmezi, a másodikban pedig az apa.

A vegetáló idősök három csoportba sorolhatók, melyek nem mentesek némi anyagi vonatkozástól. A vesztes sorskönyvek tulajdonosai hajléktalanszállókon vagy lerobbant szoba-konyhákban élnek - ők a szegény, szerencsétlen öregasszonyok és öregemberek. A nyeretlen sorskönyvűek lakótelepeken vagy falusi kockaházakban morzsolgatják napjaikat, ők a nénik és a bácsik. A nyertesek tágas belvárosi lakásokban vagy budai villákban hódolnak bogaraiknak, és vasárnaponként a Zserbóba járnak kávézni. Ők az idős hölgyek és urak.

A sorskönyvüket vesztett idős emberek gyógymódja az engedély lenne, ám ezzel vajmi kevesen élnek. Ezer és ezer idős férfi él minden nagyvárosban, akik azt szeretnék, hogy legyen valaki, aki főz rájuk, beszél hozzájuk, és meghallgatja őket. Ezer és ezer idős asszony él minden nagyvárosban, akik azt szeretnék, ha főzhetnének valakire, beszélhetnének valakihez, és meghallgathatnának valakit. Még ha netán társra is találnak, a pár egyik tagja sem él az alkalommal, hanem visszahúzódnak szürke otthonukba, és a tévét bámulják, vagy ölbe tett kézzel várják a kockázatmentes, büntelen halált. Ezt az anyai parancsot kapták kisgyerekkorukban, és ezt követik hetven-nyolcvan év múltával is. Heti egy-két lottószelvénynél sohasem hazardíroztak többet, hát miért tennék kockára mindenüket éppen most? Pláne egy ilyen gonosz világban!

A sorskönyv bevégeztetett, ám a régi jelszó tovább él, így hát, ha becsenget a Halál, örömmel nyitnak neki ajtót.

A sírkő elülső oldalán majd ez áll: „Megtért őseihez”; a hátoldalán pedig: „Mindig jó voltam, és sohasem tettem próbára a szerencsémet.”

Az első feladat, hogy megkülönböztessük a hamisat az igaztól, s ha ezt megtettük, szinte már nem is marad dolgunk de ezt nem kellene, hogy támadásnak vegyük

mindazok akik imádják csörgetni a láncukat, és eszük ágában sincs elveszíteni őket. Azt rebesgetik, hogy a jövő évezredben a gyermekeket lombikban tenyésztik majd, az állam és a szülők megállapodása alapján, pontos genetikai programok szerint. Ma pedig az a helyzet, hogy a gyerekeket ugyanúgy lombikban tenyésztik, az állam és a szülők megállapodása alapján, pontos sorskönyvi programok szerint. A sorskönyvi programtól könnyebb megszabadulni, mint a genetikaitól, mégis nagyon kevesen élnek e lehetőséggel. Akiknek ez sikerül, azoknak sokkal érdekesebb sírfeliratuk lehet.

A szokásos kegyes sírfeliratok nagyjából annyit üzennek:

„Lombikban nevelkedtem, most urnában guggolok.”

"Szerettem Istent, igaz közben elvesztettem a kiskutyámat"

"Hiszek a Művészetben, sokat gyakoroltam, igaz, sajnos közben meghalt a testvérem"

"Szerettem a Tudományt igaz csak magamig jutottam"

„Féltem a poklot pedig azt hittem: Isten szeret engem”

A kolumbárium-lakótelepek és a sírkő-városnegyedek végeláthatatlan sorát csak nagy néha töri meg egy-egy üdítő felirat:

„Palackba gyömöszöltek - de kiugrottam!"

(Hortobágyinak Látászó 2014 <http://www.guo.hu> és A "Vāri Kutyāk & Cicāk" honlap levelező tagja.)

*